

Виходить
з 1962 р.
№3-5
(1391-1393)
Березень-травень
2012 рік

Дані
з історії
воєнних
років

Зі Святим ПЕРЕМОГО!

ТОМУ Й ВЕЛИКА,
І ВІТЧИЗНЯНА...

Всенародний подвиг радянського народу в боротьбі проти німецьких-фашистських загарбників останнім часом перекреслюється... Ось, що говорить про це доктор історичних наук Юрій Володимирович Шиловцев – керівник Центру захисту правди історії Великої Вітчизняної війни Ради Організації ветеранів України (був гостем КНУБА разом з іншими ветеранами війни 2011 року): "Радянський Союз зображується всупереч вердикту Міжнародного Нюрнберзького трибуналу головним винуватцем Другої світової війни разом з нацистською Німеччиною. Заперечується визвольний, справедливий характер Великої Вітчизняної війни з боку Радянського Союзу; її назва підмінена "німецько-радянською" або "Другою світовою" ... Тим, хто дійсно здобув Перемогу, хто пережив війну, хто знає історію, подібна їй інтерпретація може здатися маячнею божевільною. На жаль, це не марення, а по-геббельськи розрахована ідеологічна диверсія проти правди історії, проти вікової дружби народів. Тому й боротьбу з нею треба вести, як вели свого часу з Гітлером, Геббельсом і іншими фашистськими заправцями – переконливо й наполегливо..."

Війну з боку СРСР слід називати і Великою, і Вітчизняною... Пропонуємо дані з історії воєнних років колишніх республік Радянського Союзу.

• **Азербайджан.** Понад 600 000 синів і дочок цієї радянської республіки пішли на фронт у перші дні війни. Невмирущою славою покрили свої Бойові Знамена 77-а, 223-я, 296-а, 402-а, 416-а та ін. стрілецькі дивізії, сформовані в Азербайджанській РСР. Відважно билися моряки Каспійської флотилії. Протягом 1941 року в цілях боротьби зі шпигунами і диверсантами в республіці було створено 87 винищувальних батальйонів і 1124 загони самооборони. За роки війни робітники, колгоспники і представники інтелігенції республіки направили зі своїх особистих заощаджень в фонд допомоги фронту близько 120 мільярдів рублів. "Ми, колгоспники, не пошкодуємо ні життя свого, ні майна, щоб звільнити улюблену Радянську Батьківщину від злих чужинців... Голова колгоспу Гусейн-огли Рагімов"

• **Вірменія.** На кошти вірменського духовенства, віруючих Радянської Вірменії та зарубіжних країн були побудовані дві танкові колони "Давид Сасунський". Вірмени Ірану та Ефіопії зібрали кошти на будівництво танкової колони ім. І.Х. Баграмяна. Американські вірмени надіслали велику

кількість медикаментів і грошові кошти для Червоної Армії

• **Білорусь.** Головною метою Гітлера була Москва, шлях до якої пролягав через Білорусію. Проти підступного ворога піднявся весь народ. З перших годин війни протягом місяця безстрашно бився чотирихотисичний гарнізон Брестської фортеці, що складалася з воїнів 30-ти національностей. Їх подвиг названий безсмертним. Героїчно під керівництвом партійних органів билися й підпільники Мінська. У 1974 році, в рік 30-річчя визволення столиці Білорусі, Мінську було присвоєно звання "Місто Герой" за мужність і героїзм, виявлені трудящими міста і республіки в роки боротьби з німецько-фашистськими окупантами.

• **Грузія.** В рядах Радянських збройних сил перебувало близько 500 000 посланців грузинської РСР. Лише у військах Закавказького фронту боролося за Вітчизну 200000 воїнів в складі грузинських шалених дивізій та інших військових формувань. Чимало бійців грузинської національності брало участь у визволенні України, з яких понад сорок удостоєно звання Героя Радянського Союзу. Особливо відзначився інженер-батальйон під командуванням капітана І.Ціцшвілі (в подальшому – доктора архітектури Грузії). Чотири доби знадобилося воїнам цього підрозділу, щоб в період звільнення Києва прокласти через Дніпро міст завдовжки в 720 метрів.

• **Казахстан.** В ході Великої Вітчизняної війни Казахстан перетворився на своєрідну кузню військових кадрів. На його території розташовувалося 55 військових училищ, шкіл і курсів, в яких були підготовлені тисячі офіцерів і сержантів Червоної Армії. У період війни в республіці були сформовані та направлені до складу Червоної Армії 100-а, 101-а, 102-а стрілецькі і 105-а кавалерійські бригади національних формувань. А бойові дії 116-ї стрілецької (згодом 1-ї гвардійської Панфіловської) дивізії, сформованої в Казахстані, стали еталоном мужності й стійкості. Саме в цьому з'єднанні при захисті Москви 28 батирів (богатирів), що вступили у двобій з 50-ма фашистськими танками, увійшли в історію як 28 Героїв-панфіловців.

• **Великий внесок у справу Перемоги у Великій Вітчизняній війні внесли й інші республіки СРСР.** Ніхто не стояв осторонь від загальної Перемоги, ніхто не був байдужий до долі улюбленої Батьківщини. **Що стосується Радянської України,** то вона не просто внесла свій вклад у розгром ненависного ворога, а й разом з Російською Федерацією і Білоруссю внес-

Розвідники 796 полку 150-ї стрілецької дивізії Михайло Єгоров (справа) і Мелітон Кантарія з Прапором Перемоги. Берлін. Травень 1945

ла на собі основний удар військ гітлерівської Німеччини та її союзників. А отже, понесла й найважчі втрати...

• **Перемога була незаперечна.** За мужність і відвагу, проявлені в боротьбі проти німецько-фашистських загарбників понад 2,5 мільйонів представників українського народу були нагороджені орденами і медалями. Майже чотирьом тисячам воїнів, які представляють 40 національностей Країни Рад, присвоєно високе звання Героя Радянського Союзу, в тому числі 31 – двічі. В рядах українських партизан за свободу і незалежність Радянської Батьківщини героїчно билися сини і дочки понад 60 національностей. Більше 30-ти трудівників України присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці.

• **Про внесок у Перемогу жителів блокадного Ленінграда** красномовно говорить Грамота від Президента США Франкліна Д.Рузвельта (17 травня 1944 р.): "Від імені народу Сполучених Штатів Америки я вручаю цю Грамоту Ленінграду в пам'ять про його доблесних воїнів, чоловіків, жінок і дітей, які, будучи ізольованими загарбником від іншої частини свого народу і попри постійні бомбардування і невимовні страждання від холоду, голоду і хвороб, успішно захищали своє улюблене місто... і символізували цим незламний дух народів Союзу Радянських Соціалістичних Республік".

Це своєрідна відповідь фанатикам і колишнім колабораціоністам, які прагнуть переконати світову громадськість в тому, що війна не була ні Вітчизняною, ні Великою.

За матеріалами книги "Перемога – одна на всіх". 2010 р.

ПРО ЩО МОВЧАЛИ ДІТИ СТАЛІНГРАДА

Якось взимку в редакції газети "Архітектура і будівництво" зібралися студентські кореспонденти. В руках у Тимофія Тимченка, була книга "Спогади дітей військового Сталінграда". На питання студентів чому його зацікавив цей збірник Тіма відповів: авторами кількох спогадів були мої прадід Гурій Хватков і прабабуся Тетяна Мамаєва. Ми всі попросили Тимофія підготувати матеріал для газети зі спогадами юних сталінградців. Читайте!

Події війни 1941–45 років в нашій родині від прадіда та прабабусі і до моїх батьків вважаються героїчними. Моєму прадідусеві в той час було 11 років, а прабабусі не було і п'яти. Ось, що я знаю з розповідей прадідуся Гурія.

"У Сталінград війна увірвалася раптово. 23 серпня 1942. Ще напередодні ми чули по радіо, що бої йдуть на Дону, майже за 100 кілометрів від міста. Працювали всі

фашисти підпалювали їх з повітря. Волга стала могилою для тисяч сталінградців.

Слухаючи розповіді дідуся Гурія, я часто думаю: "Яку стійкість здатні проявити діти в боротьбі за життя!" Матері дідуся в той час потрібно було невдовзі народжувати. І Гурій вже усвідомлював, що він – єдиний, хто може допомогти їй. Вони почували під відкритим небом, і Гурій підтаскував солому, щоб мамі було легше

підприємства, магазини, кінотеатри, дитячі садки, школи готувалися до нового навчального року. Але в той день, пополуноді, все відразу зруйнувалося. 4-я німецька повітряна армія обрушила свій бомбовий удар по вулицях Сталінграда. Сотні літаків, здійснюючи один захід за іншим, планомірно знищували житлові квартали. Всі зусилля противника були спрямовані на знищення саме

мирного населення. Скільки тисяч сталінградців загинуло в ті дні в підвалах обвалених будівель, задихнулося в земляних сховищах, згоріло заживо в будинках – ніхто не знає. – Наш будинок згорів. Ми бігли по вогненному коридору вниз, до Волги, яку через дим не було видно, хоч вона була зовсім близько. Навколо чути крики збожеволілих від жаху людей. На вузькій кромці берега скупчилося багато народу. Поранені лежали на землі разом з мертвими. На горі, на залізничних шляхах вибухали вагони з боєприпасами. Раптом побачили невеликий буксирний пароплав. Ледве піднялися по трапу, як пароплав відійшов. Оглянувшись, побачив суцільну стіну палаючого міста. Сотні німецьких літаків, низько спускаючись над Волгою, розстрілювали жителів, які намагалися переправитися на лівий берег. Річковики вивозили людей на звичайних прогулянкових пароплавах, катерах, баржах. Фа-

В окопі сталінградські діти, 1943 р.

лежати на підмерзлій землі, збирав колоски і кукурудзяні качани. Вони пройшли 200 кілометрів, перш ніж їм вдалося знайти дах – залишитися в холодному сараї в хуторі. Гурій по обледенілому схилу спускався до ополонки, щоб принести води, збирав дрова, щоб обігріти сарай. У цих нелюдських умовах на світ з'явилася дівчинка, його сестра...

"Я часто відлучався з свого прирідного населення. Скільки тисяч сталінградців загинуло в ті дні в підвалах обвалених будівель, задихнулося в земляних сховищах, згоріло заживо в будинках – ніхто не знає. – Наш будинок згорів. Ми бігли по вогненному коридору вниз, до Волги, яку через дим не було видно, хоч вона була зовсім близько. Навколо чути крики збожеволілих від жаху людей. На вузькій кромці берега скупчилося багато народу. Поранені лежали на землі разом з мертвими. На горі, на залізничних шляхах вибухали вагони з боєприпасами. Раптом побачили невеликий буксирний пароплав. Ледве піднялися по трапу, як пароплав відійшов. Оглянувшись, побачив суцільну стіну палаючого міста. Сотні німецьких літаків, низько спускаючись над Волгою, розстрілювали жителів, які намагалися переправитися на лівий берег. Річковики вивозили людей на звичайних прогулянкових пароплавах, катерах, баржах. Фа-

шести підпалювали їх з повітря. Волга стала могилою для тисяч сталінградців. Слухаючи розповіді дідуся Гурія, я часто думаю: "Яку стійкість здатні проявити діти в боротьбі за життя!" Матері дідуся в той час потрібно було невдовзі народжувати. І Гурій вже усвідомлював, що він – єдиний, хто може допомогти їй. Вони почували під відкритим небом, і Гурій підтаскував солому, щоб мамі було легше лежати на підмерзлій землі, збирав колоски і кукурудзяні качани. Вони пройшли 200 кілометрів, перш ніж їм вдалося знайти дах – залишитися в холодному сараї в хуторі. Гурій по обледенілому схилу спускався до ополонки, щоб принести води, збирав дрова, щоб обігріти сарай. У цих нелюдських умовах на світ з'явилася дівчинка, його сестра...

"Я часто відлучався з свого прирідного населення. Скільки тисяч сталінградців загинуло в ті дні в підвалах обвалених будівель, задихнулося в земляних сховищах, згоріло заживо в будинках – ніхто не знає. – Наш будинок згорів. Ми бігли по вогненному коридору вниз, до Волги, яку через дим не було видно, хоч вона була зовсім близько. Навколо чути крики збожеволілих від жаху людей. На вузькій кромці берега скупчилося багато народу. Поранені лежали на землі разом з мертвими. На горі, на залізничних шляхах вибухали вагони з боєприпасами. Раптом побачили невеликий буксирний пароплав. Ледве піднялися по трапу, як пароплав відійшов. Оглянувшись, побачив суцільну стіну палаючого міста. Сотні німецьких літаків, низько спускаючись над Волгою, розстрілювали жителів, які намагалися переправитися на лівий берег. Річковики вивозили людей на звичайних прогулянкових пароплавах, катерах, баржах. Фа-

жінок і восьмеро дітей. Виходили з підвалу за кашею чи водою лише старші діти, яким було по 10–12 років: жінок могли прийняти за розвідниць. Одного разу в яр, де стояли солдатські кухні, поповзла і п'ятирічна Танюшка. Вона тупцювала, не наважуючись відкрити двері і попросити каші. Перед нею зупинився офіцер: "Звідки ти, дівчинко?" Почувши про підвал, він повів її в свою землянку в відкості яру. Поставив перед нею казанок з гороховим супом. "Звати мене Павло Михайлович Корженко, – сказав капітан. – У мене син Борис – твого ж віку". – Ложка тремтіла в мене в руці, поки я їла суп, – завжди згадувала бабуся. Павло Михайлович дивився на мене з такою добротою і співчуттям, що душа моя, скута страхом, обм'якла і затремтіла від подяки.

Ще багато разів вона приходила до нього у землянку. Він не лише годував її, а й говорив про свою родину, читав листи від сина. Траплялося, розповідав про подвиги бійців дивізії. Танюші він здавався рідною людиною. Коли вона йшла, капітан завжди давав з собою брикети каші для її підвалу. Тоді по-дитячому дівчинці здавалося, що війна не може погубити таку добру людину. Але після війни Таня дізналася, що Павло Михайлович Корженко загинув в Україні при визволенні міста Котовська...

Був ще такий випадок. У підвал, де ховалася родина бабусі, стрибнув молодий боєць. "Як же ви тут жили?" – здивувався він і відразу зняв свій речовий мішок. Поклав на тапчан шматок хліба і брикет каші. І відразу вискочив назовні. Мама Тані кинулася за ним, щоб сказати йому спасибі. І тут на її очах бійця на смерть вразила куля.

"Якби не затримався, не став би з нами ділитися хлібом, може, встиг би проскочити небезпечне місце", – бідкалася мама Тані.

Як же ви тоді виживали? – часто запитували в дідуся з бабусею. – Тільки милосердям радянського солдата. Його співчуття до голодних і виснажених людей рятувало нас від голоду. Кожен, хто вижив серед обстрілів, вибухів, свисту кулі, пам'ятає смак мерзлого солдатського хліба й вариво з пшона брикету.

Жителі знали, якої смертельної небезпеки зазнавали бійці, які з вантажем продовольства для жителів відправлялися, за власною ініціативою, через Волгу. Зайнявши Мамаєв курган та інші висоти міста, німці прицілним вогнем топили катери і човни, і лише рідкісні з них допливали ночами до нашого правого берега, – часто згадували дідусь з бабусею.

"Ми повернулися у Сталінград, і мами пішли працювати на підприємство, яке знаходилося біля підніжжя Мамаєва кургану, – згадують подружжя Хваткови, нашої сім'ї герої. З перших днів усім робітникам, здебільшого це були жінки, треба було збирати і ховати трупи наших солдатів, загиблих при штурмі Мамаєва кургану.

Важко таке уявити у наш прагматичний час, але всього через два місяці після закінчення боїв у Сталінграді з'явилися бригади добровольців-будівельників.

Починалося так. Працівниця дитячого садка Олександра Черкасова запропонувала своїми силами відновити невеличку будівлю, щоб скоріше прийняти дітлахів. Жінки взялися за пили та молотки, самі штукатурили, фарбували. Іменем Черкасової стали називати добровільні бригади, які безоплатно піднімали зруй-

новане місто. Черкасівські бригади створювалися у розбитих цехах, серед руїн житлових будинків, клубів, шкіл. Після основної зміни жителі ще дві-три години працювали, розчищаючи дороги, вручну розбираючи руїни. Навіть діти збирали цеглу для своїх майбутніх шкіл.

В одну з таких бригад вступили й мами Гурія та Тані, – згадують наші ветерани. – Мешканці, ще не оговталися від перенесених страждань, але хотіли допомогти відновленню міста. Вони йшли на роботу в дранті, майже всі босоніж. І на диво – можна було почути, як вони співали. Хіба забудеш таке? І тому, як каже дідусь Гурій, наша сім'я стала потомственими будівельниками. Цим я особливо пишаюся!"

Підготував **Тимофій Тимченко**, студкор газети

День газети

КНУБА БЕЗ "А+Б" УЯВИТИ НЕМОЖЛИВО

7 травня нашій газеті виповнюється 50. Півстоліття "А+Б" читають студенти, викладачі, випускники КНУБА. Розповідають їй кожний про своє: про конкурси, наукові досягнення, успіхи у спорті, в студентському колективі, діляться думками про найпотаємніше: про кохання, сім'ю... Газета вирішила запитати: чи можна уявити КНУБА без газети "Архітектура і будівництво". Читайте!

А.М.Кравчук, проректор з навчальної роботи КНУБА: "Незважаючи на високий рівень, спектр для вдосконалення є"

Газета "Архітектура і будівництво" дуже цікава і, безперечно, потрібна. Впродовж багатьох років на її сторінках висвітлюється життя і діяльність КНУБА. Але, незважаючи на досить високий рівень, є ще великий спектр для вдосконалення. На мою думку, газета мала б порушувати більше проблемних питань, які стосуються освітньої та соціально-побутової сфер, озвучувати думки видатних освітян щодо тих чи інших проблем. Також "Архітектура і будівництво" має висвітлювати не лише поточні події, але й загострювати питання на тих проблемах, які існують в університеті та суспільстві загалом. Хотілося б бачити матеріали про відомих вчених в галузі будівництва і архітектури, також про відомі архітектурні (будівельні) об'єкти України і Києва та, наприклад, про старі київські вулички та будинки...

Анатолій Ігнатович, аспірант КНУБА: "Газеті треба розширюватися"

З року в рік "Архітектура і будівництво" вдосконалюється. Особливо покращився зовнішній вигляд видання – гарний білий папір, цікавий кольоровий дизайн... Якійсь помітній і в змістовому наповненні. Відчувається, що тут дійсно тримають руку на пульсі студентського та освітнього життя. Я часто буваю в різних містах та університетах і можу впевнено сказати, що в нашому виданні, регулярно, всеохопно й глибоко висвітлюються ці важливі теми.

Газета часто дивує чимось новим і цікавим. Я постійно переглядаю освітні та молодіжні матеріали і вже переконався: якщо їх виділила редакція, значить, вони важливі. На мою думку, засновникам газети варто задуматися над розширенням газети, збільшенням обсягу і періодич-

ності. На мою думку, редактор І.І.Герасценкова разом із студентськими кореспондентами має весь необхідний для цього потенціал.

Тамара Мацура, студентка третього курсу КНУБА: "Більше б матеріалів про студентів!"

З "Архітектури і будівництва" довідуюся багато цікавого про життя студентів, про те, що відбувається в нашій країні, місті, університеті. Багато статей змушують по-новому подивитися на студентських лідерів і викладачів. Так, наприклад, для мене була дуже цікавою стаття про нашого ректора. Думаю, що студенти відкрили для себе Анатолія Михайловича заново.

Але, як на мене, газета трохи засерйозна, їй бракує студентських жартів. Цікавими були б і творчі сторінки, на яких можна друкувати вірші студентів, хоча добре розумію, що бракує місця. Хотілося б мати більше інформації з кафедр, яка для студентів дуже важлива і корисна. А, зважаючи на сучасні події в суспільстві, не завадило б і більше патріотичних статей.

Павло Краснобородов, студент четвертого курсу: "Довідуся про щось нове"

Газету читаю регулярно, і це для мене вже традиція. Знаю, що зможу довідатися щось нове про життя в КНУБА.

Мені подобається, що "Архітектура і будівництво" висвітлює важливі питання з життя України і світу, тримає зв'язок з випускниками університету, які живуть по всьому світові. Газета є своєрідною енциклопедією з багатьох напрямків, дає цікаві статистичні дані. Завжди залюбки читаю опитування, бо там можна побачити своїх знайомих, довідатися про їхнє ставлення до тієї чи іншої проблеми.

Підготував **Тарас Чумченко**, студент IV курсу

У Київському будівельному інституті, починаючи з 30-х років – часу засновлення нашого закладу, орган комітету КП(б)У та ЛКСМУ, дирекції, місцевому та профкому називався "Пролетарські кадри". Відповідальними редакторами були І.Шафран, Б.Гурман, А.Дрозд. Газета виходила на чотирьох шпальтах один раз у декаду. Газета вже розповідала про невідомий широкому загалу період 30-х років. Напередодні війни випуск часопису припинився. І лише 19 січня 1962 року бюро Жовтневого райкому партії підтримало клопотання парткому КІБІ про відновлення видання інститутської багатотиражки.

7 травня 1962 року вийшов перший номер часопису для студентів під назвою "За будівельні кадри". Протягом 4-х років редактором газети був викладач В.А.Молоствов. Пізніше посада редактора газети стає штатною й її по черзі займають В.І.Кутир, О.Г.Говорун, А.А.Боговіс, О.Г.Примака. Газета поступово набула особливої популярності серед студентів. Якщо відкрити підшивку з номерами газети за 1963 рік, то найбільше, що впадає до ока – матеріали про будівництво центрального корпусу нашого університету. Скільки надій та мрій було з ним пов'язано! Студенти марили про світлі зали для креслення, великі лабораторії, просторі аудиторії, викладачі – про значне покращення навчального процесу із збільшенням кількості аудиторій. Будівництво, яке здійснював Київський буд-№3, просувалося дуже повільно, попри те, що у будівельних роботах на корпусі брали активну участь студенти, партійний, комсомольський, профспілковий актив нашого закладу. Два місяці, – пише газета, – на будові працювали понад 400 студентів, серед них велика кількість мужніх і завзяятих юнаків і дівчат з В'єтнаму. За словами тодішнього ректора КІБІ Ю.О.Ветрова "не кожному в житті випадає вчитися в інституті, який до того ж і сам споруджував". Славетну сторінку в історію інституту вписали студентські будівельні загони, – розповідає "За будівельні кадри". Ще в червні 1956 року сотні студентів-добровольців під час літніх канікул виїхали на збирання першого цільного хліба. Студентський загін КІБІ, що складався з 210 чоловік, 18 червня 1956 року виїхав поїздом у Кустанайську область. Командиром зведеного загону був студент Б.І.Козоріз. Починаючи з 1956-го, поїздки на цілину студентських загонів стали традиційними. Основним районом,

де працювали студенти КІБІ, був Семиозерний район Кустанайської області. Тут зусиллями молодих побудовано житлові будинки, зерносклади, дитячі ясли й садки, школи, лікарні та ін. Близько 60 студентів-будівельників, – пише газета, – було нагороджено медалями "За освоєння цілинних земель" за ударну роботу на будівництві промислових, сільськогосподарських, культурно-побутових об'єктів в 1971 році орденами і медалями СРСР нагороджено багато студентів КІБІ. Студент А.Дронь – орден "Знак Пошани", студенти А. Катощенко та Б.Солдатенко – медаллю "За трудову доблесть" та ін. Все це, так би мовити, є історією діяльності нашого університету, про яку старанно розповідає протягом 50 років наша газета.

Вже понад 35 років працює в друкованому органі КНУБА І.І.Герасценкова, а 17 літ його очолює. Кожний номер газети готується зусиллями студентських кореспондентів та професіонала-журналіста. На своїх шпальтах газета порушує нагальні питання, пов'язані із навчанням і організацією навчального процесу, обговорюються переваги і недоліки в роботі окремих підрозділів університету, розповідається про виставки і конкурси студентських проєктів, друкуються репортажі про зустрічі з ветеранами. З особливою охотою читають викладачі і студенти матеріали під рубрикою "На пагорбах київських", у яких газета зна-

йомить читачів з історією Києва, Солом'янського району, де працює і вчиться колектив викладачів та студентів. Останнім часом студенти із задоволенням збирають відповіді на

запитання своїх же однолітків, готують матеріали на спортивні теми, збирають цікаву сучасну інформацію, яка може зацікавити студентів.

Хотілося відзначити старанних студентів Тимофія Тимченка та його тезку Тараса Тимченка, "молодих" студентів газети Дмитра Попова (ПЦБ-22), Оксану Бичкову (ПНМ-21), умілих "журналістів" Дар'ю Шахову та Анну Мороз з факультету ГІСУТ, випускників Катю Гречин, Таню Грудинську, Сергія Головача, які не забувають редакцію "А+Б". Отже, скільки цікавої інформації дає нам кожне число багатотиражної газети. Цілий літопис життя нашого КІБІ, КДТУБА, КНУБА – такі назви протягом 80 років носив наш навчальний заклад.

Матеріал підготував **І.Савченко**, студент КНУБА, студкор газети

Волонтери ФАІТу – гордість КНУБА!

Життя отримав кожний, але доля написана – своя, тому... дуже боляче дивитись на людей, які дійсно потребують допомоги. Ми впада-

Волонтери з дітлахами

ли у депресії через перше кохання, через невірних друзів, сварки з батьками тощо... Але чи задумувались ви що є такі люди, які навіть не знають що це таке любов чи люблячі батьки? Тому на нашому факультеті була створена група волонтерів-студентів, які з любов'ю і милосердям щораз готові прийти на допомогу саме до таких знедолених діток, які не знали батьківства чи ніколи не відчували достатку. Головою цієї групи є Іванна Нестерук.

Ще 4 листопада 2011 року декан факультету АІТ, професор В.М.Смірнов підписав угоду з Міжнародною громадською організацією "Цивілізація культури духовності і розвитку", яку очолює Н.Ю.Волошина, про співпрацю у сфері благодійництва.

Мова йде про необхідність безкорисливої допомоги, насамперед, сиротам, хворим дітям, дітям з обмеженими можливостями, тим, хто гостро відчуває потребу в добрі. До справи підключилися всі факультети університету, студенти НПУ ім. М.П.Драгоманова, ТОВ "Па-

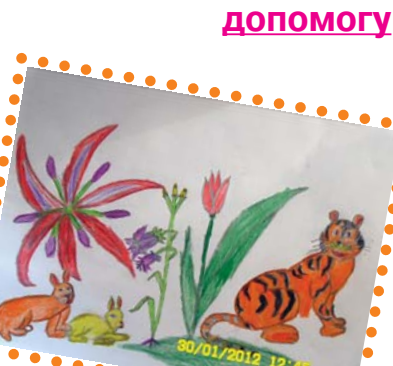
пірус – все для офісу". Одні вносили добровільні внески у вигляді канцелярії чи прос-то коштів, на які було куплено шкільне приладдя. Так діткам, протягом шести днів завезено 1414 зошитів, обкладинок до них (60), 830 одиниць ручок, стержнів, фломастерів, фарби (гуаш і акварель).

Всі ці дітки – талановиті, вони із захопленням зможуть малювати у альбомах (202 шт.), які ми їм подарували, вирізувати, ліпити, майструвати... Одним словом, благодійниками зібрано 3655 одиниць канцелярських товарів на суму 16595 гривень. Цю допомогу отримали 216 дітей з них: 126 дітей сиріт серед яких 2 хворі на ДБСТ – дифузні хвороби сполучної тканини; 62 дітини з багатодітних кризових сімей; 28 дітей з обмеженими можливостями.

Міжнародна громадська організація "Цивілізація культури духовності і роз-

Діти намалювали свої мрії

витку" за організацію акції "Дитина потребує твоєї допомоги" та активну участь у її проведенні висловила подяку декану факультетів АІТ та архітектурного професорам В.М.Смірнову та О.В.Кашенку, заступнику декана АІТ І.М.Мороз, Голові волонтерської спілки ФАІТ Іванні Нестерук, волонтерам

цього факультету Олександрі Місюрі, Олександрі Верховій, Оксані Бичковій, Ользі Дмитрівській, Марії Омельченко, Голові студентського самоврядування архітектурного факультету Євгенії Козаковій.

Оксана Бичкова, студентка групи ПНК-21

216 дітей отримали допомогу

Удосконалення освіти

МІЖНАРОДНЕ ПАРТНЕРСТВО
КАФЕДРИ ЗІК

Другий рік кафедра Землепорядкування і кадастру плідно працює в рамках програми Темпус "Розвиток освіти в питаннях управління земельними ресурсами в Македонії та Україні" ("LAGOS") 159184-2009-TEMPUS-SE-JPCR над створенням Магістерської програми з питань управління земельними ресурсами відповідно до Болонського процесу в 2 університетах Македонії та 4 українських ВНЗ.

подаються на перевірку викладачу через online форму. Вона має чіткі обмеження у часі прийняття робіт, і кожен студент на власній сторінці інформований про те, скільки часу йому залишилось до закриття online форми. Після закінчення терміну подачі роботи через online форму у студента не існує більше можливостей здати свою роботу.

Найбільш вражаючим для українських освітян був досвід КТН в перевірці робіт

візиту ознайомили учасників зустрічі з системою освіти в Польщі, особливостями земельної реформи після вступу до Єврозоюзу. Особлива увага була сконцентрована на методології планування землекористування. Учасники зустрічі мали можливість відвідати місцеву Апеляційну Раду (Краків) та представництво Малопольського воєводства, де відбулась зустріч з землепорядниками.

В жовтні 2011 викладачі кафедри ЗІК відвідали Технологічний Університет "Аалто" у Фінляндії. Там вони ознайомились з досвідом в сфері підготовки фахівців в галузі управління земельними ресурсами. Учасникам візиту було прочитано ряд лекцій професорсько-викладацьким складом, як Аалто університету, так і КТН, присвячених особливостям управління земельними ресурсами на міжнародному рівні. У Національній земельній службі Фінляндії для викладачів було презентовано види картографічного матеріалу Фінляндії, сучасні методи роботи землепорядної служби, тощо. В організації Newsec, що проводить оцінку нерухомого майна, учасники візиту ознайомились з практичними аспектами оцінювання різноманітних об'єктів нерухомості в Фінляндії. В земельному районному суді представники проекту ознайомились з винесенням і впровадженням рішень в земельних питаннях, зокрема питаннях щодо вирішення земельного спору при встановленні земельного сервіту. Після двогодинного судового засідання представників проекту запросили на виїзне засідання суду в передмісті Гельсінкі для ознайомлення із суттю земельного спору та отримання об'єктивної інформації на місцевості.

На робочих нарадах консорціуму проф. О.С.Петраковська, яка представляла Київський національний університет будівництва і архітектури, проінформувала присутніх про останні зміни в учбовому процесі та новини українського законодавства в сфері освіти та землеустрою. Це викликало великий інтерес у партнерів-учасників.

Дуже прикро, що попри те, що Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України є членом консорціуму проекту, українським університетам було відмовлено в відкритті нової магістерської програми з управління земельними ресурсами. Тому на сьогодні результати проекту впроваджуються шляхом удосконалення існуючих дисциплін в магістерській програмі з землепорядкування і кадастру.

О.Петраковська, завідувач кафедри ЗІК, д.т.н.,
А.Лізунова, к.т.н., доцент,
І.Литвиненко, ст. викладач

Люди університету

НІКОЛИ НЕ ВІДМОВЛЯЙСЯ
ЗРОБИТИ ДОБРО...

В ієрархії наук нарисна геометрія знаходиться десь поруч із математикою, архітектурою, машинобудуванням і інженерною графікою. Вона розвиває у студентів інтелектуальні здібності сприйняття простору і, отже, має незаперечне значення для всіх інженерів, фізиків, архітекторів і дослідників природи. Креслення – мова інженера, нарисна геометрія – граматики цієї мови. Саме цьому необхідно навчити майбутніх інженерно-технічних працівників. У КНУБА для цього і функціонує кафедра нарисної геометрії та інженерної графіки.

Сьогодні ж наша увага – Всеволоду Євдокимовичу Михайленку. У травні 2012 у нього декілька ювілеїв: 85 – з Дня народження, 70 – з моменту вступу до університету, 60 літ – учбової, наукової та громадської діяльності.

Доля його міцно пов'язана з нашим університетом. Близько чотирьох десятирічків Всеволод Євдокимович очолював добрий творчий колектив – кафедру нарисної геометрії та інженерної графіки. Тут він розвинув наукову школу, яку створив його вчитель, професор Степан Митрофанович Колотов (1880–1965). Галузі основних наукових інтересів професора – геометричне моделювання та оптимізація поверхонь стосовно до конструювання тонкостінних покриттів у архітектурі, архітектурна біоніка та біодизайн, дослідження теоретичних проблем технічної естетики. Під керівництвом В.С.Михайленка захистили дисертації 10 докторів та 65 кандидатів наук з України та різних країн близького й далекого зарубіжжя. Він – автор 425 наукових та методичних видань, має винаходи і ін.

Обличчю професора, Заслуженого діяча науки України В.Є.Михайленка ніколи не даси його поважного віку. Він завжди в справі, русі – науці, культурі, мистецтві. Тому й відомий в університеті всім: і студентам, і викладачам, і гостям. Жодного святкового концерту не відбудеться без його участі: починаючи з 1949 року, коли закінчив музичну школу вокалу, протягом життя професор Михайленко милує нас виконанням класичних оперної та української пісень. У 2012-му Всеволод Євдокимович відзначає і 60-ті роковини сімейного життя. З дружиною Оленою Георгівною вони виростили і виховали двох синів.

Захопленням професора Михайленка є й живопис олійними фарбами. Свої живописні твори він із охотою дарує друзям та співробітникам КНУБА... Газета попросила ювіляра відповісти на питання:

– Всеволоде Євдокимовичу, ви віддали роботу в КНУБА 60 літ власного життя... Скажіть чи можна порівняти ставлення до роботи та навчання викладачів і студентів 70–90-х років та нинішніх... І у який бік (покращення чи навпаки)?

– Ставлення до роботи викладачів істотно не змінилося. Щодо відношення студентів до навчання, то, на мою думку, погіршилося. Раніше в академгрупі на екзаменах було 4–5 "п'ятірок", нині ж є групи, де немає жодної "п'ятірки". Можливо, це через відсутність конкурсу у 2011-му, і я сподіваюсь, що цього року буде конкурс і ситуація поліпшиться.

– Чи відчуваєте ви різницю поколень студентів вашого часу і нинішніх? Чи важко навчати сучасних студентів взагалі й нарисній геометрії, зокрема?

– Під час мого студентства переважна більшість намагалася отримати "п'ятірку" або "четвірку", нині ж у багатьох таке бажання практично відсутнє. Можливо, це тому, що теперішній студент вважає все сильним комп'ютер. Але якщо він не володіє методами розв'язання конкретних задач "нарисної геометрії", то комп'ютер йому не допоможе.

– Яка подія за час тривалої роботи в навчальному закладі запам'яталась понад усе?

– Проведення X-ї Всесвітньої конференції ISGG Геометрів і графіків 2002 року в нашому КНУБА. Відбувається такі конференції раз на два роки, при цьому змінюються не лише країни, але й континенти: IX-та відбулася в Південно-Африканській республіці (2000), а XI-та – в Китаї.

– Як ставитеся до життя: песимістично чи оптимістично? Чим це обгрунтовуєте?

– Завжди ставився до життя оптимістично, намагався, щоб не було у мене жодного "порожнього" дня, коли б не отримав ніякого результату в будь-якій області своєї діяльності. Як правило, напередодні планую, що збуду наступного дня й отримую задоволення від досягнутого.

– Яке Ваше життєве кредо?

– Намагаюся слідувати настанові батька: "Ніколи не відмовляйся зробити будь-кому добро, якщо це не завдасть тобі відчутної шкоди".

Щиро вітаємо з уродинами! Доброго здоров'я, творчої наснаги й життєво го оптимізму на літа!

Підготовлено газетою

Візит до Технологічного Університету "Аалто", Фінляндія 2011 р.

У рамках проекту кафедрою на базі КНУБА було розроблено і представлено website "Центру управління земельними ресурсами", <http://land.knuba.edu.ua>. В роботі Центру задіяні викладачі КНУБА і всіх університетів-партнерів проекту.

За минулий рік викладачі кафедри та університетів-партнерів брали участь в різних заходах, запланованих програмою проекту, спрямованих на підвищення кваліфікації викладачів та інтеграцію практики і освіти.

У січні 2011 викладачі кафедри взяли участь у методологічному семінарі, організованому Королівським технологічним університетом (КТН), Стокгольм, Швеція. Шведські колеги надали можливість ознайомитися з їх досвідом комп'ютерної підтримки процесу освіти, процесом дистанційного навчання, методами підготовки магістрів. Українські викладачі запропонували своє бачення майбутньої магістерської програми. Цікавим є система управління навчанням "BILDA". Кожен студент має власну сторінку на веб порталі КТН, через яку він має доступ до матеріалів всіх дисциплін, які вивчає. Викладачі ж, в свою чергу, мають власну сторінку, де розміщують необхідні матеріали для студентів. Це лекції та матеріали на практичні й лабораторні роботи, завдання для індивідуальної роботи студента. Важливо зазначити, що індивідуальні роботи студентів

студентів і докторантів на плагіат. Кожна робота автоматично перевіряється й програма висвітлює інформацію, з якою видно: праця запозичена з інших джерел і робіт, без посилання на автора. У разі впровадження такої системи в українських університетах, ми б отримали невідомі результати після першої ж перевірки студентських робіт: не менш 50% студентів не змогли б здати свої роботи, а більшість з решти навряд чи пройшли б перевірку на плагіат.

Протягом осіннього семестру 2011 року викладачі українських університетів партнерів проходили двомісячне стажування у КТН. Вони вивчали дисципліни землепорядного напрямку, такі як "Примусове вилучення земель для суспільних потреб" та "Формування та види права власності у країнах світу". Це стажування підвищило не тільки знання зарубіжного досвіду викладачів у предметній області, а й форму представлення й манери викладання матеріалу та роботи зі студентами. Отриманий молодими викладачами досвід дозволив модернізувати дисципліни, які викладаються на кафедрі, та тематику дипломних проектів та наукових досліджень.

У травні 2011 року відбувся навчальний візит в Аграрний університет Кракова (АУК). Викладачі факультету "Планування, організації та збереження сільськогосподарських територій" протягом

Містер КНУБА 2012

НАЙКРАЩІ,
НАЙРОЗУМНІШІ,
НАЙЗАПАЛЬНІШІ!

Чоловіча краса – поняття дуже специфічне і індивідуальне. Це стосується як зовнішньої, так і душевної вроди. Мужність, сміливість, розум та почуття гумору в усі часи робили щасливчиків, які володіють цими рисами, улюбленцями жінок. Уявіть собі, як важко обрати серед чотирнадцяти ідеальних представників сильної статі одного найдостойнішого. Саме таке нелегке завдання постало перед журі конкурсу "неідеальний чоловік КНУБА". Відбувся він 21 лютого у клубі FORSAGE напередодні Свята захисника Вітчизни. Організатором виступив факультет Геоінформаційних систем і управління територіями.

Так виглядала Афіша

Містер КНУБА 2012 – Сергій Єгоров

Можу вас запевнити, все було як у класика: всі молоді, вдаль красені як на підбір, справжні богатири та ще й веселі і не позбавлені гумору. Хіба можливо не розгубитись? Але наше досвідчене і найбільш об'єктивне журі впоралось з задачею, адже до його складу входили спонсори заходу, представники виховного відділу, центру культури і дозволив його профкому університету.

Велике спасибі усім нашим спонсорам: магазину подарунків "PIR-NOP", Київ-центру "КЕМПУС", фітнес-центру "СПАРТА", ресторану "ЧЕЛЛЕНДАНО", фото-відео студії В'ячеслава Зіневича, журналу "MEN'SHEALTH", клубу

Анатолія Степанович Ваколюк завжди відкликаються на всі наші проблеми і всіляко сприяють студентству у їх починаннях та ініціативах.

Нічний клуб "FORSAGE" дуже тепло приймав нас у своїх стінах. Дивуюся, як всі бажані помістилися у ньому, адже величезна кількість глядачів бажали потрапити туди і підтримати наших талановитіших та найкращих містерів.

Справді на славу попрацювали організатори шоу, представники студентської ради факультету ГІСУТ. По праву велике спасибі заслужила господиня вечора, голова студентської ради факультету Анастасія Коваленко, адже саме завдяки її організатор-

"Форсаж", кінотеатру "Супутник".

Особлива ж подяка за підтримку та допомогу у проведенні заходу ректорату та профспілкового комітету університету. Саме проректор з навчальної роботи та комплексного розвитку Геннадій Володимирович Лагутін та голова профко-

ським здібностям та прикладним зусиллям конкурс пройшов як по нотах. Ведучими свята були зірки КНУБА, наші голосисті та яскраві Руда (Афанасєва Тая) та Дашка-Ромашка (Шахова Дарія), які не давали глядачам сумувати у перервах між конкурсами.

Увесь вечір панувала тепла та дружня атмосфера. Та не зважаючи на це, конкурс не був позбавлений духу здорової конкуренції, адже хлопці змагалися за звання найкрутішого та найзапальнішого містера КНУБА. Але це не завадило їм здружитися на репетиціях і підтримувати один одного під час конкурсу. Кожен з них показав себе на найвищому рівні й заслуговав вашого захоплення.

Ось імена наших героїв вечора:
"Містер посмішка" – Ндонг Енгама Маркос (№7), "Містер чіткість (конкретність)" – Сергій Цибуля (№4), "Містер старанність" – Максим Сарнацький (№8), "Містер чарівливість" – Павло Гороховський (№2), "Містер розкутість" – Ілля Каменев (№5), "Містер чарівні очі" – Андрій Шилов (№14), "Містер пластичність" – Роман Трохимець (№3), "Містер

уважність" – Олексій Папуч (№10), "Містер діловитість" – Тарас Продан (№12), "Містер скромність" – Константин Путін (№13), "Розумник 2012" – Антон Дячков (№1).

Почесні місця на п'єдесталі посіли:
"II Віце-містер КНУБА 2012" – Максим Палій (учасник №6) та "Віце-містер КНУБА 2012" – Михайло Корх (учасник №9).

А звання "неідеальний чоловік КНУБА 2012" і мегастильну золоту каску отримав Сергій Єгоров, учасник № 11, з чим ми його і вітаємо.

Нехай говорять, що ідеальних чоловіків не існує, але ж ми з вами знаємо, що представники сильної статі КНУБА – найкращі, найрозумніші та найзапальніші! Майбутні інженери вміють гарно працювати і відриватися на повну. Чекаємо з нетерпінням наступного року і нового, вже традиційного змагання за звання містера університету.

Анна Мороз, студентка II курсу ЗІК, секретар ради студентського самоврядування ГІСУТ

Під час конкурсу панував дух здорової конкуренції

Неповторний світ шевченківської поезії

ТВОРЧИСТЬ ШЕВЧЕНКА ХВИЛЮЄ, ПОВЧАЄ,
ТРИВОЖИТЬ ДУШУ...

Український народ, як і кожен народ світу, має свої святині. Однією з них, національною гордістю народу є творчість Тараса Шевченка, українського Рембранта, як називали його за життя. Шевченко для нас більше, ніж великий поет, він – національний пророк. Щорічно у березні і травні по всій Україні вшановують нашого національного генія. 13 березня в нашому університеті відбувся Шевченківський вечір. Автором сценарію та режисером свята стала доцент кафедри українознавства М.І Сметанська.

Розпочався вечір словами І.Я.Франка, присвяченими великому Кобзарю. Пролунали вони з уст ведучих: Ірини Масло (ТБКВМ-11) та Станіслава Вознюка (ПЦБ-13).

Творчість Шевченка багатогранна, неабиякий хист проявив він у живописі. У цьому переконали студенти групи ДАС-15 архітектурного факультету: Валерія Давидова, Аліна Бабенко, Анастасія Пелих, Олена Войтишина, Юлія Метеліна, для яких програму підготувала старший викладач кафедри українознавства І.П.Чичава.

У чарівний світ шевченківської поезії запрошували студенти будівельного факультету: Вікторія Хомяк, Євген Сергеев, Ярослав Люти, Віктор Васильєв; будівельно-технологічного: Владислав Жовтуха, Олександр Петрівний, Олексій Петік, Анастасія Мороз; факультету автоматизації та інформаційних технологій: Оксана Щербань, Анна Селищева, Олена Данилюк, Ольга Рогоза, Ігор Мороз. Вони декламували твори Т.Шевченка "Тече вода з під явора", "До Основ'яненка", "Катерина", "Сон", "Полякам", "Гайдамаки" з надзвичайно проникливістю, відчуттями глибини образів.

В Україні, напевне, не знайдеться людини, яка хоча б раз у житті не перегорнула сторінок "Кобзаря". Творчість митця не можна не любити, вона не залишає байдужим нікого. Хвилює, повчає, тривожить душу. Читаючи поезію Шевченка, ми не лише милуємось доскональними краєвидами, а й спостерігаємо, як природа співпереживає, співчуває героям, постає основою для змалювання

трагічних сторінок народного життя. Через твори Кобзаря у всіх покоління його нащадків формується світосприйняття загальнолюдських цінностей, бо центральні образи творів – любов, істина, воля, добро, мати, Україна. Т.Шевченко підніс українську мову. Його настановою свого "не цуратись" живляться душі багатьох поколінь українських патріотів.

Творчість геніального поета справила великий вплив і на розвиток музики. Так, на слова Шевченка створено надзвичайно багато пісень, чотири з яких: "Ой, на горі ромен цвіте", "Радуйся, ниво неполитая", "По діброві вітер вие", "І золотої, і дорогої" прозвучали на нашому вечорі у виконанні автора музики Ігоря Якубовського та студентів: Віталія Гука (соліст), Артема Сяського, Віктора Васильєва, Тетяни Білінської, Галини Онищенко. Гучними оплесками оцінили присутні її майстерність виконання інших пісень Віталієм Гречухою, Дариною Козаченко, Дмитром Шурхалом, Іриною Можняк, Андрієм Солов'єм, Тетяною Хлань, Данилом Нізковським, Яною Бендерською, Віталієм Коломійцем, Євгеном Омельчуком, Олегом Данілішином.

Так, на вечорі перегортались сторінки біографії великого поета, розкривались

важливі віхи його життя. Сприяли поглибленню нашого розуміння духа великого попередника й роздуми сучасних представників красно-го письменства, яких цитували ведучі програми.

Урочистими рядками поезії закінчився захід, який дозволив усім присутнім ще раз поринути у неповторний світ шевченківської поезії. Яскравою ілюстрацією стала виставка творів, яку підготувала бібліотека на колі із директором Н.І.Хілобоченко.

Небайдужим до українського слова – переможців олімпіади з української мови – на вечорі нагородили почесними грамотами від ректорату та грошовими преміями від товариства "Просвіта". Перше місце здобув студент ПЦБ-24 Олександр Шусть, друге – Анатолій Артикула (ПЦБ-12) та Тетяна Бур (МО-11); третє місце отримали: Анастасія Мороз (ТБКВМ-11), Олеся Дробич (МО-11) та Тетяна Альохіна (АБС-14-А). Привітали переможців завідувач кафедри українознавства – доцент Н.І.Пашченко та Голова університетського осередку товариства "Просвіта" – професор М.Г.Ярмоленко.

Україна сьогодні вільна, незалежна держава. Це те, про що мріяв Шевченко. Слова "Україна" та "Шевченко" стали для нас тождесними поняттями. Уявити українців і себе без Шевченка все одно, що бути без неба над головою. Нас просто не існує без геніального натхненника державного відродження вільної України. У ньому – вся історія наша, все буття і мрії, про що переконались ми на Шевченківському вечорі.

Оксана Бичкова,
студентка групи ПНК-21

Ім'я відоме в усьому світі

НАЗВАНІ НА ЙОГО ЧЕСТЬ

- **Ім'я Тараса Шевченка відоме в усьому світі:** у багатьох країнах йому встановлено пам'ятники, його твори перекладені майже на всі мови світу. Його ім'я в Україні названо навчальні заклади (Київський національний університет, Луганський педагогічний університет і Придніпровський державний університет в Тирасполі).
- Театри, площі, вулиці, міста... Тбілісі і Вільнюс – вулиці, Москва – набережна, столиця України – центральний бульвар, площі – в Києві, Санкт-Петербурзі, Лондоні і Нью-Йорку носять ім'я видатного сина українського народу – Тараса Шевченка. Національна опера України теж носить це ім'я.
- З 1924 року казахське місто Форт Олександрівський носить назву Форт-Шевченко, а з 1964 по 1991 роки місто Актау називалося "Шевченко". Серед місцевих жителів Мангістауської області Казахстану, де був Т.Г.Шевченко, ім'я Тарас вважається поширеним.

Пам'ятник Т.Шевченку в Чернівці

ХТО ЗІГРАВ

ТАРАСА ШЕВЧЕНКА В КІНО

Життя і творчість поета і художника були втілені в кіно. Український радянський актор, театральний режисер, кінорежисер, театральний педагог Амвросій Бучма (1891–1957) зіграв Тараса Шевченка однойменним двосерійному німому фільмі в 1926 році; знятий фільм на Одеській кіностудії.

Микола Надемський (1892–1937) – український театральний актор і режисер – зіграв кріпосного хлопця Івася, якого пан здає на Кавказ у солдати (Шевченко) в історичному фільмі режисера Івана Кавалерідзе "Прометей" (1936).

У 1951 році режисер Ігор Савченко створив історико-біографічний фільм "Тарас Шевченко". Роль опального поета зіграв видатний радянський актор, режисер, сценарист, педагог Сергій Бондарчук (1920–1994). У головних ролях визначні актори СРСР Іван Переверзев та Євген Самойлов.

Роль молодого Тараса Шевченка у фільмі "Сон" в 1964 році виконав український радянський актор, режисер, сценарист Іван Миколайчук (1941–1987). Роль принесла йому загальне визнання.

Режисер Станіслав Клименко в 1992 році зняв 12-серійний серіал "Тарас Шевченко. Заповіт". Це фільм-портрет Тараса Шевченка, знятий з використанням документального матеріалу, кадрів з української кінокласики, ігрових епізодів... У головній ролі Тарас Денисенко, якого, здається, сама доля, наділила артистичним даром і неабиякою зовнішністю. Представник відомої "кінематографічної" сім'ї кінорежисера Володимира Денисенка і кіноактриси Наталії Наум.

До 200-річчя від дня народження поета, який відзначатимуть у 2014 році; режисери готують два фільми і 8-годинне представлення про Тараса Шевченка...

На пагорбах київських

ЗА ДВЕРИМА СТАРОВИННИХ БУДИНКІВ КИЄВА

Немає на світі міста красивіше, ніж Київ – писав Михайло Булгаков. І дійсно, Київ набув слави одного з найкрасивіших і найприємніших міст Європи завдяки потаємним в зелені особнякам, оточуючим їх садам і тихим вуличкам. Значення історичної двох-триповерхової забудови для Києва важко переоцінити. Стиль київських особняків був в основному класичним. Схожими будинками забудувували Варшаву, Ригу, Петербург. Хіба що для Києва характерні споруди з жовтої цегли. Глину для нього добували в Корчуватому, на Мишоловці, в Пирогові. У минулому столітті революція, громадянська війна, репресії практично знищили і мешканців особняків. Так що, без перебільшення, особняки – маловивчена сторінка життя Києва. Цінним є кожен спогад, кожен факт. Читайте!

КИЇВСЬКІ ОСОБНЯКИ
РОДЗЯНКА

Розмістилися вони на вулиці Ярославів Вал, яка славиться своїми красивими особняками. А елегантний і стриманий будинок під номером 14а та розкішний і представницький будинок № 14б – шедеври архітектури – були зведені на замовлення полковника-кавалериста Леоніда Родзянко в 1908–1910 роках. Проект першого створив архітектор німецького походження Мартін Клуґ. Він є автором понад десятка ошатних дохідних будинків у Києві. Другу будівлю за №14-б розробив зодчий Микола Яскевич.

Ось уже 20 років особняк Родзянко, що в будинку 14а, є домом для театру "Сузір'я". Відвідувачі театру відчують особливу атмосферу старовинного особняка. "Він живий. Тут все справжнє. Глядачі отримують тут натхнення. А девіз нашого театру – кожну мить нашого життя потрібно не проживати, а святкувати", говорить Олексій Кужельний, художній керівник театру. Інтер'єр цього багатого будинку зберігав з дореволюційних часів. Таке буває дуже рідко.

Полковник Леонід Родзянко зводив свої особняки для здачі приміщень в аренду. Отже, грошей на оздоблення не шкодував. Він, до речі, доводився кузеном ро-

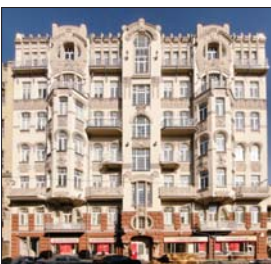
дійському міністру Михайлу Родзянко, який очолював Державну Думу двох скликань. Фасади особняків Родзянко прикрашені вишуканою ліпниною, є там ініціали самого полковника, чоловічі маски, граці-

вання, а на стіні над каменем барельєф самого Родзянко верхи на коні. Колишній кавалерист Родзянко, дослужився до чину полковника, вийшов на пенсію і почав розводити коней, яких купували у нього найбагатші люди Російської імперії.

За масивними дубовими дверима – володіння дружини полковника Родзянко Олександри – доньки знаменитого хіміка Федора Бейльштейна (довідниками її батька, Федора Федоровича, хіміки користуються до сих пір). Портрет Олександри Федорівни висить над каменем. Дружина полковника була душею світських вечорів. В її вітальні збиралися письменники, музиканти та актори. Тут звучала музика, читалися вірші, влаштувалися домашні вистави. Старий патефон і фортепіано немов нагадують про минулі часи.

У великому залі сім'я Родзянко влаштувала Різдвяні ялинки для дітей. Посеред кімнати ставили велику ялинку, навколо якої діти водили хороводи. Цим залом не можна не захоплюватися. Тут вражає все – ніжки скульптури янголят, вишукана ліпнина на стінах, величезна люстра над головою. Якщо ж зазирнете на виставу до театру "Сузір'я", то побачите все своїми очима...

І.Герасченкова

Київське чудо з мозаїки в центрі міста

Ось таке собі чудо з'явилося у вересні 2011 року в центрі нашого славного міста! Рояль виконаний із білої мозаїки і ефектно виділяється як на тлі сусіднього темно-сірого будинку, так і асфальту. Здогадаєтеся, хто є скульптором?

Виконання з мозаїки видає Костянтина Скредуцького, не побоюєтесь цих слів, кращого скульптора Києва! Ми знаємо його завдяки численним постатям і фонтанам на Пейзажній алеї, Іжачку в тумані, Осликові в Рильському провулку, Коту з одноразових виделок.

Нині же Костянтин створив такий от білосніжний рояль. Величезне йому спасибі! Чому рояль, чому саме на цьому місці? Саме такі питання частенько відвідують здивованих пішоходів. Справа в тому, що

цей рояль насправді є пам'ятником великому композитору Шопену, 200-річчя якого порівняно недавно святкувалося у всьому світі.

Фредерік Шопен

Скульптуру зробили інтеграційною. Підходиш до рояля і, завдяки датчикам руху, з нього починає грати музика Шопена. Музичний пам'ятник просто таки приводить у захват дітей, які не очікують такого повороту подій! Розташували його на вулиці Богдана Хмельницького неспроста. Причина в тому, що поруч з ним знаходиться дитяча музична школа № 32 (яку перейменують в школу ім. Шопена), а також польське консульство. Адже, як відомо, Фредерік Шопен – поляк.

Підготувала Олена Майстренко,
студентка КНУБА

Ваша думка

МАТЧ "ДИНАМО" – "АРСЕНАЛ" ЗІБРАВ РЕКОРДНУ АУДИТОРІЮ!

Євро вже незабаром, але не треба забувати про Прем'єр-лігу сезону – 2011–2012. 4 березня відбувся черговий матч "Динамо" – "Арсенал". Дві київські команди "Динамо" та "Арсенал" на НСК "Олімпійський" відвідали **51284 глядачів**. Це рекордна аудиторія футбольного поєдинку в Прем'єр-лізі сезону – 2011/12. До цього титул найбільш відвідуваного матчу утримував поєдинок "Шахтаря" і "Металіста", що зібрали на "Донбас-Арені" **45204** глядачів. Варто зазначити, що рекорд за відвідуваністю за всю історію чемпіонату України належить матчу сезону – 2000/2001. Тоді на гру "Динамо" і "Шахтаря" прийшли подивитися 73500 глядачів. Це досягнення перевершити зараз вже неможливо, адже після реконструкції НСК "Олімпійський" вміщує трохи більше 69000 глядачів.

Футболістами, що відкривали цей матч, стали зірки "Динамо" різних років, а саме **Олег Блохін** (лауреат 1975 р.), **Ігор Беланов** (1986 р.) та **Андрій Шевченко** (2004 р.). Вони були володарями Золотого м'яча як кращі футболісти Європи.

Матч розпочався о 17.30 гучними оплесками і свистом: зібралась досить ва-

гома кількість вболівальників, більшість з яких, безперечно, "динамівці"... Всі очікували захоплюючу гру, але... "не так сталося як гадалося". Після першого тайму, команди не порадували вболівальників ані голом, ані захоплюючою грою.

Болільники, засмучені, продовжували надіятися і вболівати кожен за свою команду. І от, на 65 хвилині Алієв підняв усіх з сидіння стадіону і вболівальники проснулись після такого періоду очікування. На цьому кількість голів залишилась незмінною і матч закінчився з рахунком 1:0 – на користь "Динамо". Перемога стала для них шостою поспіль, причому в п'яти останніх команда не пропускає. Перемога у першому "весняному" турі стала для "Динамо" 460-ю у чемпіонатах України. Відзначимо, що всього "біло-сині" провели в турнірі 615 матчів, в яких також 108 раз зіграли в нічию і 47 – програли (різниця м'ячів – 1349:377).

Щодо організації матчу, то його влаштовувачі безвідповідально ставляться до

окремих організаційних моментів. От, наприклад, одна із, напевно, найголовніших проблем – турнікети "Олімпійського" виходили з ладу і не могли пропустити на матч всіх бажаючих. Хоча на сьогодні Президент Федерації футболу України Г.М.Суркіс зазначив, що зараз на "Олімпійському" працюють відповідні технічні служби. Вони повинні проаналізувати ситуацію і до початку чемпіонату усунути причини організаційних збоїв.

Г.М.Суркіс вважає, що проблема виходу з ладу турнікетів ще й у тому, що вболівальники, пройшовши самі, передавали квитки через паркан друзям, оскільки на вході потрібно до датчика прикласти штрих-код, який і надає сигнал спрацювання турнікету.

Ще проблема: неналежна робота стюардів. Так, приходить на стадіон зі своїми продуктами не дозволяється. У такому випадку при вході є спеціальні камери схову. Глядачі ж це зробили за просто і тому, на стадіоні спостерігалось лушпиння від насіння соняшника. Не дозволено також курити та знаходитися на стадіоні в нетверезому стані – стюарди, напевно, цього не бачили або просто не справлялися зі своїми обов'язками... У результаті: море ненормативної лексики і... жахливе враження від перегляду.

Щодо висновку лише по одному матчу – стає страшно, що ж подумують про українців в цілому? Якщо організатори та робочий персонал так ставиться до своєї роботи, той й глядачі не повністю виконують заведені правила. На мою ж думку, всі покинули стадіон з надією у серці, що на Євро-2012 керівництво та адміністрація зроблять належні висновки, а вболівальники дотримуватимуться правил.

Оксана Бичкова,
студентка ПНМ-21, студкор газети

ЧИ ВПЛИНЕ ЄВРО-2012 НА ІМІДЖ НАШОЇ КРАЇНИ?

З'ясувати це зголосилась студентка III курсу КНУБА Марина Жарт. Вона запропонувала питання, на які треба звернути увагу, щоб розібратися з проблемою. Опитувала та міркувала також дівчина сама. Читайте її думки.

За останні роки, якщо вірити соціологічними дослідженням, дуже понизились рейтинги України в різноманітних сферах. Як кажуть, ми перші у всьому, що шкодить здоров'ю. Це поширення ВІЛ-СНІДУ, дитячого алкоголізму, наркозалежності та ін. Крім цього, Україна у світі асоціюється з негативними політичними процесами і заробітчанами.

У червні кожен українець матиме нагоду перекопати світ, що ми висококультурна і духовно зріла нація, попри, що у нас не надто високий економічний рівень. Можливо, в нас не буде особливо комфортабельних готелів, нема дуже ідеальних доріг і транспорту, як у країнах Європи. Деяким вболівальникам доведеться випробувати себе у ролі студентів – мешкати у звичайних університетських гуртожитках... Але переконана: перші враження зміняться після спілкування з людьми.

Що мене найбільше тішить: переважна більшість українців очікують на чемпіонат саме для того, щоб наша держава Україна сприймалася в світі краще. Люди думають не про якісь економічні переваги чи перспективу інвестування в майбутньому, вони бажають продемонструвати нашу культурну спадщину, традиційну ширість, відкритість і освіченість. У всьому цьому Україна не поступається високо розвинутим країнам і ми доведемо, що українці – європейська нація зі збереженою духовністю. Пропоную читачам декілька відповідей моїх опитуваних.

Римма Мирська, студентка IV курсу КНУБА: "Враження про нашу країну залежить від кожного з нас"

Про Україну говорити почнуть більше: люди дізнаються, де взагалі наша країна знаходиться. Але якими будуть ці враження залежить від нас, від кожного. Багато країн після Євро мали позитивні зміни у своєму розвитку та економіці. Я записалася у волонтери, мені така безпосередня участь буде надзвичайно цікава, тому що це нагода познайомитися з представниками різних країн. Є і певний негатив: навчальний рік має раніше завершитися, студенти змушені звільнитися гуртожитки і ми в пришвидшеному режимі складатимемо сесію.

Володимир Самійленко, студент II курсу: "Маємо показати, що ми – європейці"

Про нас дізнається Європа і світ. Багато людей відвідають визначні місця, побачать, що тут нормальні європейці, а не якісь дикуни. Отже, маємо показати себе з найкращого боку, створити власний європейський імідж, адже ми – частина Європи. Сподіваюся, що думки про нас зміняться в позитивний бік, а про Київ і киян насамперед. Працював кілька років гідом, коли до Києва приїздили туристи з різних міст і селищ. Всі поверталися лише з найкращими думками і враженнями про наше місто. Шукатимемо можливість потрапити на матч. Якщо ж не вийде, то відстежуватимемо ігри по телебаченню, бо не лише цікавлюся футболом, а регулярно граю сам.

Микола Батурик, студент III курсу: "Це неабияка подія"

Так я охарактеризував би масштаб події. Багато людей, які досі нічого не знали про місто над Дніпром, побачать його красу, поділяться враженнями зі співвітчизниками. Хоч є і мінуси. Насамперед, великий наплив туристів і місто непросто буде таке навантаження витримати. Я шукатимемо можливість потрапити на чемпіонат, оскільки це знакова подія і запам'ятається на все життя. Можливо, поїду в інші міста, де проходять ігри, чи до Польщі.

Галина Білик, студентка V курсу: "Вже є поліпшення"

Помітила, що чемпіонат впливає позитивно: відремонтовано дороги, покращується інфраструктура міста, побудували готелі і реконструювали НСК "Олімпійський". До речі, завідувач кафедри теоретичної механіки КНУБА, доктор технічних наук, професор Віктор Васильович Гайдайчук був учасником завершальної реконструкції НСК "Олімпійський", досліджував міцність і стійкість навісу над трибунами стадіону.

Думаю, що завдяки зацікавленню нашою країною, покращиться і рівень життя. Зрозуміло, що є й певні незручності, але можна трошки потерпіти задля події такого масштабу. Я не вболівальник, але все ж відстежуватимемо ігри, бо це знакова подія в історії України, яку треба бачити і знати.

Марина Жарт, студентка

Фотоконкурс "Стоп-кадр – 2012"

ЗАЦІКАВИТИ І ОБ'ЄДНАТИ НЕБАЙДУЖИХ!

На початку березня завершився фотоконкурс "Стопкадр", і в перший день весни відбулася церемонія нагородження переможців. В урочистій обстановці зустрічали гостей та учасників конкурсу його організатори: колектив бібліотеки (директор Н.І.Хілобоченко) та співорганізатори – служба волонтерства, благодійництва та милосердя, очолювана Ю.Е.Тимофєєвим при підтримці ректорату та профкому університету (голова А.С.Ваколюк). Велике спасибі за допомогу і декану архітектурного факультету О.В.Кашенку.

Декан О.В.Кашенко нагороджує переможців

ників, розширити перелік номінацій.

Привітати учасників і гостей фінального вечора прийшли солісти шоу-театру будівельного факультету "Крила ангела" (продюсери, доценти Н.І.Нікогосян, Ю.Е.Тимофєєв, художній керівник І.Котлярова), відомий глядачам ще з часів серії "Прокинись і співай". Хочеться відзначити не лише ведучих акторів колективу Іванну Котлярову, Анну Насонову, Анастасію Мірошніченко, а й нове поповнення: Дар'ю Селіванову й Тетяну Білінську, а також звукорежисера Володимира Вильчинського.

Справжнє диво на імprovізованій сцені видала команда по футболному фрїстайлу "Укрфрїстайл" у вигляді фантастичного каскаду рухів з м'ячем, доступне лише майстрам справи. Активну участь в університетських заходах бере наш випускник, автор-виконавець Сергій Головач. Велику насолоду отримали глядачі від виступу дівчат зі збірної КНУБА з танцювальної аеробіки (керівник А.А.Бабинець).

Приз глядацьких симпатій було визначено та вручено під час церемонії нагородження учасниками незалежного журі.

Доцент Ю.Тимофєєв визначив кращого...

Нагороджує доцент В.А.Малиновський...

Цікаво було дізнатися про історію фотографії та переглянути ролик, який підготувала Олена Володимирівна Горда, спеціально для учасників і гостей.

З заключним словом звернулася директор бібліотеки Наталія Іванівна Хілобоченко, яка привітала всіх переможців і висловила надію на подальшу співпрацю та творчі успіхи.

Ю.Тимофєєв,
доцент,
продюсер

Співає солістка театру "Крила ангела"

Виступає збірна КНУБА з танцювальної аеробіки

РЕАЛІЗУЄМО БАЖАННЯ БУТИ ПЕРШИМИ!

16–17 березня у спортивному залі КНУБА пройшов відкритий чемпіонат КНУБА серед жінок з міні-футболу в рамках чемпіонату м. Києва.

У змаганнях взяли участь 6 команд: КНУБА-1 – основний склад, КНУБА-2 – другий склад, Національний університет харчових технологій (НУХТ), Національний медичний університет ім. О.О.Богомольця (НМУ), NRG – жіночий спортивний клуб, ТНТ – жіноча команда, створена компанією по перевезенню вантажів. Команди були розділені на дві групи:

Перша група		Друга група	
Назва команди	Місце	Назва команди	Місце
НУХТ	I	КНУБА-1	I
КНУБА-2	II	НМУ	II
ТНТ	III	NRG	III

Потім перші команди із двох груп розігрували I та відповідно II місце, другі команди в групах розігрували III, IV місце. Команди, які зайняли останнє місце в групах, грали за V місце.

За п'яте місце грали команди ТНТ та NRG. Переконливу перемогу з рахунком 0:10 отримала команда NRG та здобула п'яте місце.

За третє місце боролися команди КНУБА-2 та медичного (НМУ). З початку гри команда медиків трошки розгубилась і не змогла організувати атакуючі дії. Вони апелювали до судді, вважаючи, що за КНУБА-2 грають дівчата з команди КНУБА-1, більш сильної. Але це було неправдою. З часом команда медиків змогла зібратися й виграла з рахунком 10:0. Так команда Національного медичного університету ім. О.О.Богомольця (НМУ) здобула III місце.

У фіналі грали команди НУХТ та КНУБА-1. З перших хвилин гри наша команда показала свою перевагу. Хоча команда

НУХТ і вважалась фаворитом змагань.

Команди КНУБА-1 і НМУ ім. Богомольця зустрілися у грі вперше. Спортсменки кожної з команд не знали футбольних здібностей одна одної, тому перша їх гра стала для них найтяжчою. І все-таки нашій команді вдалося виграти з переконливим рахунком 7:3.

Дуже гострою і напруженою виявилась гра зі спортсменками з жіночого спортивного клубу NRG. Ми зустрілися з ними тричі й жодного разу не виграли. Нашій команді в обличчя випускниці ПІСТ Тамари Модебадзе вдалося забити єдиний гол і утримувати цей рахунок. Супротивники ж дуже наполегливо намагалися забити та виграти у нашої команди...

Таким чином маємо підсумок: 1 місце – КНУБА-1; II місце – НУХТ; III місце – НМУ ім. Богомольця; IV місце – КНУБА-2; V місце – NRG; VI місце – ТНТ.

Висловлюємо велику подяку нашим дівчатам: Альоні Боресевич – ПНК-41; Даші Банніковій – АБС-33А; Юлії Кравчишин – АБС-32Б; Ясі Семенець – АБС-47; Дар'ї Селівановій – ПЦБ-13; Маргариті Куприненко – АБС-12А; Яні Бендерській – ТБКВМ-11; Лілі Юрченко – АБС-12А; Юльїні Джурляк – АБС-12А;

Медаль за I місце з міні-футболу

Команда з міні-футболу КНУБА-1

ЧЕМПІОНАТ КНУБА З МІНІ-ФУТБОЛУ

У спортсменів – яскрава подія. Відбувся чемпіонат з міні-футболу серед чоловіків, який проходив з 13 лютого до 13 березня. 24 команди вирішували між собою, хто буде чемпіоном. Кожна гра для учасника була, як остання.

Турнір проходив по змішаній системі, тобто спочатку команди грали на виліт, а

потім відбувався груповий етап. Найцікавіше було в останньому матчі, де в фіналі зустрілись кращі з кращих, команда Архітекторів та ПЦБ. Гра була дуже насичена на голи. Але фортуна була на стороні Архітекторів. Вони зуміли доказати всім, що заслуговують на звання чемпіонів КНУБА. Третє місце посіла команда ФАІТ. Всі

спортсмени вдячні своєму тренеру – це ст. викладач кафедри фізвиховання Є.О.Науменець. Він все зробив для того, щоб спортивні змагання на рівні університету зацікавили студентів, виявили талановитих, залучили велику кількість болільників.

Д. Попов, студент ПЦБ-22

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua, e-mail: arh_bud@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури
Свідоцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Дизайн газети Б.Пасинков "Європа принт" www.europeprint.com.ua
Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор Ірина Герасченкова
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 608а, тел. 241-55-35

Команда гравців КНУБА-2

Плавання

ДОБИЛИСЯ УСПІХУ

Команда плавців КНУБА посіла III місце на змаганнях "Фестиваль плавання м. Києва", який заснував плавець, Олімпійський чемпіон 2000 року в Сідней Деніс Силантьєв. Склад команди-переможниці: призер естафети Кирило Ткач (ПЦБ-42), Вадим Бевз (АБС-42а), Максим Михайлов (МБ-31а) – II місце серед чоловіків. Катя Іванова (ОДПМ-21) – III місце серед жінок, призер естафети. Також Рита Восканян (ВВ-41) – призер естафети, Оксана

О.Міщенко – асистент кафедри будівельної механіки, Герасченко Олег В. – к.т.н. провідний науковий співробітник НДІ будівельної механіки.

Хочеться наголосити ще на одній перемозі Кирила Ткача на "Відкритий першості Солом'янського району з плавання" в лютому 2012 року, де він виборов II місце.

С.Пех, тренер команди, ст. викладач кафедри фізвиховання і спорту

СПОРТ СМЕНИ В АНЕКДОТАХ

Боксер здає кров. Медсестра, зав'язуючи жгут:

– Так, працюємо кулачком!

– По корпусу або в щелепу?

☞

Боксера може образити кожен, але не кожен встигне вибачитися.

☞

Що таке футбол? Загалом, як би вам, інопланетянам, пояснити... Коротше, це коли двадцять дві людини не п'ють, не курять, стежать за здоров'ям і постійно займаються спортом. А тисячі інших людей за них боліють, п'ють, палять і псу-ють нерви і здоров'я один одного.

☞

– Курс навчання гірськолижника складається з трьох частин, – повчає інструктор, – навчитися одягати лижі, навчитися спускатися з гори, і, нарешті, навчитися ходити на милицях.

☞

Люблю боулінг, єдине місце, де можна пити пиво і при цьому думати, що займаєшся спортом.

☞

Після матчу з комп'ютером до Каспарова підійшов розчарований уболівальник і сказав:

– Не такий вже ви великий шахіст, якщо вас обіграє якийсь беззмозкий комп'ютер. Каспаров відповів:

– А ви спробуйте для початку обіграти примітивний калькулятор, а потім поговоримо.

☞

Два індіанця вперше бачать воднолижників.

– Чому ця пирога мчить з такою шаленою швидкістю?

– Ти, напевно, осліп, Дикий Орел, адже її переслідують ці люди на лижах!

☞

На одному гірськолижному курорті повісили такий напис:

"З підйомника не стрибати. Ті, які вижили, будуть покарані!"

☞

Ведучий:

– Ви не перемогли, але як вам сподобалась сама гонка?

– Самогонка нам сподобалася, тому й не перемогли.

☞

– Тато, а наша збірна, за теорією ймовірності, коли-небудь виграє в футбол?

– Навряд чи! Тут вже теорія малої ймовірності.

Підібрав А.Макарченко, студент